

Само пријатели
Колин Хувер

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Slammed

© 2012 Colleen Hoover

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Ана Кулеванова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Интернет маркетинг менаџер Деана Николовска

Компјутерска обработка и дизајн Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувачан, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Само пријатели

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРВ ДЕЛ

I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?

The Avett Brothers, Salina

Прва глава

Јас и Кел ги внесуваме последните две кутии во комбето за селење. Ја повлекувам вратата надолу и ја заклучувам бравата, затворајќи осумнаесет години спомени од кои не постои ниеден кој не го вклучува татко ми.

Поминаа шест месеци откако почина. Доволно долго за Кел, мојот деветгодишен брат, веќе да не плаче секојпат кога зборуваме за него, но сепак премногу кратко за да бидеме принудени да ги прифатиме финансиските последици кои дојдоа со тоа што нашето семејство одеднаш се претвори во семејство со еден самохран родител. Последици кои не дозволуваат да останеме во Тексас, во единствениот дом кој некогаш сум го имала.

„Лејк, престани да бидеш толку психички *падната*“, вели мајка ми додека ми ги подава клучевите од куќата. „Мислам дека ќе го обожаваш Мичиген.“

Мислам дека таа никогаш не ми се обраќа со името кое ми го дале законски. Таа и татко ми цели девет месеци се расправале во врска со тоа како треба да се викам. Мајка ми го сакала името Лејла, по песната на Ерик Клептон. Татко ми го сакал името Кенеди, по Кенеди. „Не е важно кој Кенеди“, знаеше да рече тој. „Ги сакам сите!“

Поминале речиси цели три дена од моето раѓање пред луѓето од болницата конечно да ги принудат да одлучат. Се сложиле да ги преземат првите три букви од двете имиња и се договориле за Лејкен, но ниту еден од нив досега ниту еднаш ми се нема обратено така.

Го имитирам тонот на мајка ми, „Мамо, престани да бидеш така психички *дигната*! Ќе го мразам Мичиген.“

Мајка ми отсекогаш имала способност да одржи цело едно предавање со само еден единствен поглед. Јас сега го добивам тој поглед.

Се качувам по скалите низ дворот и влегувам во куќата за уште една последна обиколка пред финалното свртување на клучот во бравата. Сите соби се тажно празни. Немам чувство како да чекорам низ истата куќа во која живеев откако сум родена. Овие последни шест месеци беа вистински виор од емоции, сите со ниска ви-брација. Иселувањето од овој дом беше неизбежно, го сфаќам тоа. Само што очекував тоа да се случи по завршувањето на мојата последна година од средното училиште.

Стојам во она што повеќе не е нашата кујна, кога здогледувам пурпурна пластична шнола за коса падната под креденецот во просторот каде што порано стоеше фрижидерот. Ја кревам, ја бришам прашината од неа и ја протривам напред-назад меѓу прстите.

„*Ке порасне пак*“, рече татко ми.

Имав пет години, а мајка ми ги имаше оставено ножиците на полицата во бањата. Па, јас го направив она што го прават повеќето деца на таа возраст. Си ја скратив косата.

„Мама ќе ми биде многу лута“, реков низ солзи. Мислев дека ако си ја скратам косата, таа веднаш ќе порасне и никој нема да забележи. Пресеков еден прилично голем прамен од шишките, а потоа седнав пред огледалото и седев, најверојатно еден час, чекајќи ја повторно да порасне. Кога видов дека не се случува ништо, ги кренав правите кафени прамени од подот и ги држев во раката, размислувајќи како би можела да ги вратам назад на мојата глава. Тогаш почнав да плачам.

Кога татко ми влезе во бањата и виде што сум направила, тој само се насмеа и ме крена, а потоа ме седна на машината за алишта. „Мама нема ни да забележи, Лејк“, вети тој додека вадеше нешто од креденецот во бањата. „Имаш среќа, бидејќи јас овде имам нешто магично.“ Тој ја отвори дланката и ја откри пурпурната шнола. „Сè додека го имаш ова во косата, мама никогаш

нема да дознае.“ Тој ги замазни останатите прамени коса наназад и ја прицврсти панделката на место. Потоа ме сврте за да можам да се погледнам во огледалото. „Гледаш? Како нова!“

Погледнав во нашиот одраз во огледалото и се почувствував како најсреќното девојче на светот. Јас не познавав ниту еден друг татко кој имаше вакви магични шноли.

Ја носев таа шнола секој Божји ден во следните два месеци и мајка ми никогаш не спомна ништо. Сега - од оваа перспектива, кога подобро ќе размислам - сфаќам дека тој најверојатно ѝ кажал што направив и што ми вети, а не дека не забележала. Но кога имав пет години, тогаш верував во неговата магија.

Физички, повеќе личам на мајка ми отколку на татко ми. Двете сме просечно високи. После раѓањето на две деца, нејзе повеќе не ја собира во мои фармерки, но можеме да делиме речиси сè друго. Двете имаме кафени коси кои, во зависност од времето, се прави или брановити. Нејзините очи се со поинтензивна смарагдна боја од моите, но не сум сигурна, можеби така изгледаат поради тоа што таа има малку посветла кожа.

Мислам дека јас и татко ми бевме слични на сите други начини кои реално се бројат според мене. Ја имавме истата саркастична смисла за хумор, истиот карактер, истиот вкус за музика, истата насмевка. Кел е друга приказна. Тој ги има наследено физичките особини на татко ми, русата коса и меките црти. Малку е понизок од другите деветгодишни деца, но неговиот карактер надоместува за она што му недостига физички.

Одам до мијалникот и ја пуштам водата, протривајќи ја тринаесетгодишната рѓа која се насобрала на шнолата. Кел влегува во кујната назадечки додека јас си ги бришам рацете од фармерките. Чудно дете е, но јас не би можела да го сакам повеќе отколку што го сакам. Има една игра која обожава да ја игра, ја нарекува „назадечки ден“ и во тие денови, поголемиот дел од времето го поминува одејќи наназад, зборувајќи наназад, па дури и за време на ручекот прво го јаде десертот. Претпоставувам дека со

толкава разлика во годините, без други браќа и сестри, детето мора да си наоѓа начини за самиот да се забавува.

„Побрзаш да рече мама Лејкен!“ вели тој, назадечки.

Ја ставам шнолата во џебот од моите фармерки и се упатувам кон вратата, заклучувајќи го мојот дом за последен пат.

* * *

Во текот на следните неколку дена, јас и мајка ми наизменично го возиме мојот џип и комбето за преселување, застанувајќи само двапати за да преспиеме во хотел. Кел постојано се преместува од едното во другото возило, а последниот ден се вози во комбето со мене. Ги поминуваме последните исцрпувачки девет часа во возење ноќно време, застанувајќи само еднаш на кратка пауза. Додека се доближуваме до нашиот нов град во Ипсиланти, јас ја разгледувам околината. Судејќи според фактот што возам со вклучено греење во септември, веднаш ми станува јасно дека за тука дефинитивно ќе ми треба нова гардероба.

Кога конечно вратам лево кон нашата улица, мојот систем за навигација ме информира дека „сум пристигнала на мојата дестинација.“

„Мојата дестинација“, самата си се насмевнувам на глас. Мојот систем за навигација нема поим од животот.

Блокот не е којзнае колку голем, има по осум куќи на секоја страна од улицата. На еден од паркинзите има кош за играње, што ми дава надеж дека Кел можеби ќе има со кого да си игра. Искрено, местово изгледа како пристојна населба. Тревниците се искосени, тротоарите се чисти, но има премногу бетон. Многу бетон. Веќе ми недостига стариот дом.

Нашиот нов сопственик ни испрати слики од куќата, па веднаш забележувам која е наша. Мала е. *Навистина* е мала. Во Тексас имавме куќа во стил на ранч со неколку хектари земјиште околу неа. На оваа минимална површина која ја опкружува оваа куќа нема речиси ништо друго, освен бетон и градинарски украсни цудиња. Предната

врата е подотворена, па здогледувам еден постар човек - претпоставувам нашиот сопственик - како излегува од неа и ни мавта.

Возам педесет метри подолу од куќата за да можам да се вратам во рикверц и да го паркирам задниот дел од комбето пред предната врата. Пред да почнам да се враќам назад, го протресувам Кел за да го разбудам. Тој спие како заклан уште од Индијана.

„Кел, разбуди се“, шепотам. „Пристигнавме на нашата дестинација.“

Тој се растегнува и се просева, а потоа се наведнува со челото кон прозорецот за да погледне кон нашиот нов дом. „Еј, има едно дете во нашиот двор!“ вика Кел. „Мислиш ли дека и тој живее во нашата куќа?“

„Подобро за него да не е така“, одговарам. „Но најверојатно е сосед. Скокај и оди да му се претставиш додека јас се паркирам.“

Кога комбето е безбедно паркирано, ги отворам прозорците и го гасам моторот. Мајка ми застанува до мене, паркирајќи го мојот џип. Ја гледам додека излегува и го поздравува газдата. Се вратам назад и го здогледувам Кел со неговиот нов другар, тие веќе почнале да се мечуваат со своите замислени мечови. Љубоморна сум му. Љубоморна сум на фактот што тој може да продолжи толку лесно, а јас сум таа која останува лутото, бесно дете.

Тој се вознемири кога дозна за селењето. Најмногу поради тоа што беше сред сезона во својата мала лига за бејзбол. Имаше пријатели за кои велеше дека ќе му недостигаат, но на деветгодишна возраст, твојот најдобар пријател најчесто е имагинарен или трансатлантски. Мајка ми прилично лесно го совлада неговиот мал бунт кога му кажа дека може да се запише на хокеј, нешто што сакаше да го направи уште во Тексас. Тој спорт не се наоѓа лесно на рурален југ. Откако се согласи, тој беше прилично оптимистички настроен, да не кажам нетрпелив за да дојдеме во Мичиген.

Јасно ми е зошто моравме да се преселиме. Татко ми имаше продавница за бои која му овозможи да ни пружи

убав и удобен живот. Мајка ми работеше како сестра во приватната болница, на повик, секогаш кога имаше потреба, но најчесто се грижеше за куќата и за нас. Месец дена по неговата смрт, таа успеа да најде работа со полно работно време. Беше присилена одеднаш да стане нова и единствена глава на семејството, како да не беше доволен самиот стрес кој го доживеа со смртта на татко ми.

Една ноќ за време на вечерата, таа ни објасни дека немаме доволно приходи за да продолжи да ги плаќа сите сметки и хипотеката. Рече дека имало некоја работа која може да ѝ носи поголеми примања, но дека мораме да се преселиме за да ја прифати. Работата ѝ ја понуди нејзината стара пријателка од средно училиште, Бренда. Тие пораснале заедно во родното место на мајка ми во Ипсиланти, близу до Детроит. Реално, немавме којзнае каков избор. За оваа работа ќе ѝ плаќаат повеќе отколку за која било друга работа која можеше да ја најде во Тексас, па немаше друг избор, освен да ја прифати. Не ја обвинувам за селењето. Баба ми и дедо ми се починаа, па не постои никој друг кој би можел да ѝ помогне. Разбирам зошто моравме да го направиме ова, но фактот што ги разбираш причините кои те довеле до некоја ситуација не ги прави работите полесни.

„Лејкен, мртва си!“ вреска Кел низ отворениот прозорец додека замавнува со својот замислен меч кон мојот врат. Тој чека да паднам како да сум навистина мртва, но јас само превртувам со очите.

„Те забодев. Треба да умреш!“ вели тој.

„Верувај ми, веќе сум мртва“, мрморам додека ја отворам вратата и излегувам од комбето. Рамената на Кел тажно се свиваат надолу додека зјапа во бетонот, а раката во која го држи замислениот меч му се обесува покрај телото. Новиот пријател на Кел стои зад него и исто така изгледа тажно и поразено, па тоа веднаш ме тера да се покаам за моето лошо расположение.

„Веќе сум мртва“, вела со мојот најоригинален глас на чудовиште „затоа што сум зомби!“

Тие почнуваат да врескаат кога јас ги кревам рацете

во вис пред себе, ја накривувам главата на едната страна и испуштам длабоки звуци. „Мозоци!“ ’ржам додека почнувам да ги бркам околу комбето со згрчените нозе и бавно чекорење како на зомби. „Мозоци!“

Полека вртама и стигнувам до предниот дел на комбето со рацете испружени пред мене, кога забележувам дека брат ми и неговиот пријател висат со нозете во вис, бидејќи некој ги држи за јаките од маиците.

„Фати ги!“ се дере непознатиот, држејќи ги двете распискани момчиња.

Тој изгледа како да е неколку години постар од мене и доста повисок. Претпоставувам дека поголемиот број девојки би го опишале како „згоден“, но јас не сум поголемиот број девојки. Момчињата претаат додека висат, па мускулите во неговите раце се стегаат во обид да ги додржи.

За разлика од мене и Кел и тоа што воопшто не личиме еден на друг, за овие двајца нема сомнеж дека се браќа, тоа се гледа од небо. Освен очигледната разлика во годините, тие се речиси идентични. Двајцата имаат мазна маслинеста кожа, иста црна коса, па дури и иста фризура. Тој се смее додека Кел се ослободува и почнува да го сече со својот „меч“. Потоа погледнува во мене и немо ја движи устата велејќи „помош“, кога сфаќам дека јас сè уште сум замрзната во мојата зомби поза.

Мојот прв инстинкт е да се вратам назад во комбето и да останам скриена на подот до крајот на мојот живот. Наместо тоа, јас повторно се развивувам „Мозоци!“ и скокам нанапред, преправајќи се дека го гризам помладото момче за главата. Ги грабнувам Кел и другото момче и почнувам да ги скокоткам сè додека тие не испопаѓаат долу на тротоарот.

Кога конечно се справувам, постариот брат ја подава раката кон мене. „Еј, јас сум Вил. Ние живееме преку улица“, вели тој додека покажува кон куќата која се наоѓа директно спроти нашата.

И јас ја подавам раката. „Јас сум Лејкен. Претпоставувам дека јас живеам овде“, велам додека погледнувам во куќата зад мене.

Тој се насмевнува. Нашите раце полека се опуштаат додека молчимо. Мразам непријатни моменти.

„Па, добредојдовте во Ипсиланти“, вели тој додека ја трга раката од мојата и ја става во џебот од своите фармерки. „Од каде доаѓате?“

„Тексас?“ велем. Не сум сигурна зошто мојот одговор звучеше како прашање. Не сум сигурна ниту зошто анализирам зошто звучел како прашање. Не знам ни зошто ја анализирам причината поради која анализирам... очигледно сум нервозна. Најверојатно поради недостатокот на сон во изминатите три дена.

„Тексас, а?“ вели. Тој се ниша напред-назад на петиците. Степенот на непријатност на целата ситуација уште повеќе се зголемува додека јас молчам, наместо да одговорам. Тој погледнува надолу кон брат му, па се наведнува и го грабнува за зглобот. „Морам да го однесам малово човече на училиште“, вели додека го префрла помалиот брат преку рамо. „Велат дека вечерва нè чека ладна бура. Добро би било денес да распакувате и внесете што е можно повеќе од багажот. Бурата и ладното време најверојатно ќе траат неколку дена, па ако ви треба помош попладнево, слободно кажете. Би требало да бидеме дома околу 16.00 часот.“

„Да, фала“, велем додека тие ја поминуваат улицата. Сè уште гледам во нив кога Кел ме забодува во долниот дел од грбот. Паѓам на колена и се стегам за стомакот, „губејќи сила“ додека Кел се фрла врз мене и ме докрајчува. Повторно погледнувам кон другата страна од улицата и забележувам дека Вил нè гледа додека ја затвора совозачката врата од автомобилот каде што седи брат му и се упатува кон возачката страна. Мавта во наш правец, а потоа влегува во автомобилот и заминуваат.

* * *

Ни треба скоро цел ден за да ги растовариме сите кутии и мебел. Сопственикот на куќата ни помага да ги внесеме поголемите работи кои јас и мајка ми не можеме да ги кренеме сами. Премногу сме уморни за да завршиме и со кутиите во џипот, па се договараме да

ги внесеме тие утре. Јас сум малку разочарана кога комбето конечно останува празно; веќе немам изговор да побарам помош од Вил.

Веднаш штом го сместуваме мојот кревет, јас почнувам да грабам кутии означени со моето име од ходникот. Го распакувам најголемиот дел од нив и си го местам креветот кога забележувам дека мебелот во мојата соба фрла сенки на сидот. Погледнувам низ прозорецот и гледам дека сонцето заоѓа. Или деновите овде се пократки или јас сум изгубила ориентација за време.

Во кујната, ги наоѓам мајка ми и Кел како редат чинии во шкафчињата.

Седнувам на едно од шесте високи барски столчиња покрај шанкот кој се пушта за да се користи како трпезариска маса, бидејќи во куќата нема трпезарија. Па, во куќата нема многу работи. Кога влегуваш низ влезната врата, има мал ходник што води до дневната соба. Дневната соба е одвоена од кујната само со еден ходник на левата и прозорец на десната страна. Кремастиот килим во дневната соба го опкружува дрвен под кој се шири низ целата куќа.

„Колку е чисто овде“, вели мајка ми додека ги реди чиниите. „Не видов ниту еден единствен инсект.“

Во Тексас има повеќе инсекти отколку ливчиња трева. Ако не бркаш муви, тогаш убиваш комарци.

„Претпоставувам дека тоа е една добра работа во Мичиген“, одговарам. Ја отворам кутијата со пица што стои пред мене и го меркам изборот.

„Една добра работа?“ вели таа со намигнување. Се наведува преку шанкот, зема едно парче од пицата и почнува да го јаде. „Јас па мислев дека има барем две добри работи, ако не повеќе.“

Се преправам дека не ја разбирам.

„Те видов како зборуваш со она момче утрово“, вели со насмевка.

„Ох, ти се молам, мамо“, одговарам најиндиферентно што можам. „Прилично сум сигурна дека не треба да бидеме изненадени што Тексас не е единствената држава

населена од машкиот род.“ Одам до фрижидерот и земам еден сок.

„Што е тоа *анелена*?“ прашува Кел.

„Населена“, го поправам. „Тоа значи дека некој се населува на некое место, живее, престојува, се сместува.“ Моите часови за подготовка за финалните испити се исплатат.

„Ох, нешто како што ние го анеливме Ипсиланти?“ вели тој.

„Населивме“, го коригирам повторно. Го дојадувам парчето пица и пивнувам од сокот. „Дечки, јас сум претепана. Одам да си легнам.“

„Мислиш, ќе одиш да ја населиш твојата соба?“ вели Кел.

„Брзо учиш, млад скакулецу.“ Се наведнувам за да го бакнам во главчето и се повлекувам во мојата соба.

Уживам додека се пикам под јорганот. Добро, ако ништо друго, барем мојот кревет ми е познат. Ги затворам очите и се обидувам да замислам дека се наоѓам во мојата стара соба. Мојата *стара*, *топла* спална соба. Чаршавите и перницата ми се мраз ладни, па го повлекувам јорганот преку глава за да се стоплам малку. Забелешка за себе: *пронајди го термостатот веднаш штом се разбудиш утре.*

* * *

И тоа е баш она што тргнувам да го направам веднаш штом станувам од кревет, а моите боси стапала стапнуваат на камен ладниот под долу. Грабнувам еден џемпер од плакарот и го облекувам врз маицата и пижамите додека барам чорапи. Обидот е залуден. Брзо излегувам во ходникот на прсти, обидувајќи се да не разбудам никого и истовремено да газам со што е можно помал дел од босите стапала на ладниот паркет. Додека поминувам покрај собата на Кел ги забележувам неговите топлинки со Дарт Вејдер на подот. Тивко се прикрадувам и ги облекувам, најпосле наоѓајќи благо олеснување додека одам накај кујната. Разгледувам

наоколу во потрага по гезвето за кафе, но не можам да го најдам. За жал, ми текнува дека го спакував во џипот, а џипот е паркиран надвор. Надвор на ова апсурдно ладно време.

Ни јакните не можам да ги најдам никаде. Во Тексас речиси никогаш не се носат јакни во септември. Ги грабнувам клучевите и одлучувам дека ќе мора да претрчам до џипот. Ја отворам вратата и забележувам дека дворот е покриен со некаква бела супстанца. Ми требаат две-три секунди за да сфатам што е. Снег? Во септември? Се наведнувам надолу и собирам малку во раце, го проучувам. Во Тексас не паѓа снег многу често, но и кога паѓа, тоа не е *ваков* снег. Снегот во Тексас наликува на минијатурни парченца град тврди како камчиња. Снегот во Мичиген е баш каков што замислував дека би требало да биде вистинскиот снег: мек, памучест, нежен и *ладен!* Брзо го фрлам и си ги сушам рацете од џемперот додека се упатувам накај џипот.

Не стигнувам многу далеку. Во истата секунда кога моите топлинки со Дарт Вејдер стапнуваат на бетонот покриен со снег, јас повеќе не гледам во џипот пред мене. Сега лежам на грб и зјапам во чистото сино небо. Чувствувам болка во десното рамо и сфаќам дека сум паднала на нешто многу тврдо. Посегнувам и го вадам бетонското украсно цуце од под мене; половина од неговата црвена капа е скршена и распрска на парчиња. Цуцето ми се смешка. Офкам, го кревам со неповредената рака и земам залет за да ја фрлам проклетата работа, кога некој ме запира.

„Тоа не ти е баш најдобра идеја!“

Веднаш го препознавам гласот на Вил. Неговиот глас е убав и успокојувачки како што беше гласот на татко ми, но истовремено одекнува со авторитетна нота. Се исправувам во седечка положба и гледам дека Вил доаѓа накај мене.

„Добра си?“ Тој се смее.

Ох, не. Не се ни погледнав во огледало утрово. Ме преплавува срам, но давам сè од себе за да не го покажам

тоа. „Ќе се чувствувам многу подобро откако ќе ја скршам проклетата работа“, вела, обидувајќи се да станам, но мојот обид е неуспешен.

„Верувај ми дека не сакаш да го направиш тоа, цуцињата носат среќа“, вели тој кога стигнува до мене. Го зема цуцето од мојата рака и нежно го спушта на тревата покриена со снег.

„Аха“, одговарам саркастично кога ја забележувам исекотината на моето рамо која веќе направила црвен влажен круг на мојот џемпер. „Многу голема среќа.“

Вил престанува да се смее кога ја здогледува крвта. „Ох, Боже, извини. Немаше да се смеам да знаев дека си повредена.“ Тој се наведнува, ја фаќа мојата неповредена рака и ме крева нагоре. „Мораш да го преврзеш ова.“

„Сега можеш да ми се заканиш и со смрт и пак нема да имам поим каде да ги најдам завоите“, вела, мислејќи на купиштата нераспакувани кутии.

„Ќе мора да дојдеш со мене. Има нешто завои во нашата кујна.“

Ја соблекува јакната и ја замотува околу моите раменици, придржувајќи ме за рака додека ја преминуваме улицата. Се чувствувам малку патетично што ми помага - можам да одам и сама. Но не се противам и се чувствувам лицемерно кон целото феминистичко движење. Се претворив во слаба госпоѓица во неволја на која ѝ е потребен спасител.

Ја соблекувам неговата јакна и ја оставам на задниот дел од софата додека го следам кон кујната. Внатре сè уште е темно, па претпоставувам дека другите спијат. Неговата куќа е попространа од нашата. Двете куќи имаат слични отворени распореди, но нивната дневна соба изгледа малку поголемо. На левиот сид има голем прозорец, а веднаш под него софа со големи перници.

На сидот спроти кујната висат неколку семејни фотографии. На најголем дел од сликите ги има само Вил и брат му, но на неколку се сликани заедно со нивните родители.

Се доближувам да ги разгледам сликите додека

Вил бара завој. Очигледно е дека двајцата го имаат генот на татко им. На фотографијата која изгледа како најскорешна, иако сепак личи како да е снимана пред неколку години, татко му ги гушка двете момчиња, стегайќи ги целиот навален како да се наместиле за сликање набрзина. Низ неговата катран црна коса има неколку тенки, сиви прамени, а горниот дел од неговата широка насмевка е оцртан со црни мустаќи. Цртите на неговото лице се идентични на цртите на лицето на Вил. Двајцата имаат очи што се смеат заедно со нивната уста, откривајќи совршени, бели заби.

Мајка му на Вил е глетка која просто ти го запира здивот. Таа има долга руса коса и барем на фотографиите изгледа високо. Не можам да најдам некоја нејзина црта што им е пренесена на нејзините момчиња. Можеби Вил го има нејзиниот карактер. Сите фотографии на сидот докажуваат дека помеѓу нашите две куќи има една огромна разлика - оваа куќа е дом.

Влегувам во кујната и седнувам покрај шанкот.

„Мора прво да ја исчистиме раната пред да ѝ ставиме завој“, вели тој додека ги крева ракавите од кошулата и се врти кон чешмата. Носи бледо жолта кошула на копчиња која малку се просира под светлото во кујната. Има широки раменици, а ракавите малку му се набираат околу мускулите на рацете. Врвот од неговата глава речиси се допира до шкафчето над него и според сличностите во нашите кујни проценувам дека тој е повисок од мене за некои петнаесет сантиметри. Зјапам во дезенот на неговата црна вратоврска која му е префрлена преку рамо за да не ја намокри, кога тој ја исклучува водата и тргнува накај шанкот. Чувствувам дека лицето ми се вцрвенува додека ја земам влажната крпа од неговите раце и воопшто не се гордеам со степенот на внимание што неговиот физички изглед го добива од мене. „Во ред е“, велам додека го спуштам ракавот надолу по рамото. „Можам сама.“

Додека јас ја бришам крвта од раната, тој отвора завој. „Па, што правеше надвор во пижами во седум часот наутро?“ ме прашува. „Сè уште се распакувате?“

Затресувам со главата и се навалувам за да ја оставам крпата на шанкот. „Кафе.“

„Кафе? Значи не си од оние кои функционираат баш најдобро наутро.“ Вил го кажува ова како изјава, не како прашање. Кога ми се доближува за да го стави завојот на моето рамо, можам да го почувствувам неговиот здив на мојот врат. Си ги протривам рацете за да ја покријам наежената кожа. Тој се концентрира на моето рамо, ја покрива раната со завојот и добро ја стега. „Ете. Како ново“, вели.

„Фала. И јас функционирам наутро“, велам. „Само откако ќе се напијам кафе.“ Станувам и си погледнувам во рамото, преправајќи се дека го проверувам завојот додека размислувам за мојот следен потег. Веќе му се заблагодарив. Сега би можела да се свртам и да заминам, но тоа ми изгледа некако дрско откако тој ми помогна. Ако стојам тука и чекам тој да продолжи со некој празен муабет, ризикувам да изгледам глупаво што не си заминавам. Не ми е јасно зошто воопшто размислувам и за најосновните потези во негово присуство. Тој е само уште еден населеник!

Кога се вртам, тој стои покрај работната маса и полни филџан со кафе. Тргнува накај шанкот и го спушта пред мене. „Сакаш млеко или шеќер?“

Одмавнувам со главата. „Ништо, вака го пијам. Фала“, велам додека го земам филџанот и пивнувам.

Тој се потпира на шанкот и ме гледа додека го пијам кафето. Неговите очи се прелеани со буквално истата зелена нијанса како и очите на мајка му на фотографиите. Претпоставувам дека сепак наследил нешто од неа.

Вил се насмевнува и го одвојува погледот од мене за да погледне на саат. „Морам да одам, брат ми ме чека во кола и треба да одам на работа“, вели. „Ќе те испратам. Можеш да го задржиш филџанот.“

Погледнувам во филџанот пред повторно да пивнам и ги забележувам големите букви напишани на него. *Најдобар татко на свет.* И татко ми пиеше кафе од буквално ист филџан.

„Ќе бидам добро“, велем додека се упатувам кон влезната врата. „Мислам дека сега сум способна да одам исправено.“ Тој ме следи надвор и ја затвора вратата зад себе, инсистирајќи да ја земам неговата јакна. Ја префрлам врз рамениците, повторно му се заблагодарувам и почнувам да ја преминувам улицата.

„Лејкен!“ извикува тој баш пред да влезам во нашата куќа. Се вртам накај него и го гледам сè уште застанат на неговиот паркинг.

„Нека силата биде со тебе!“ Тој се смее, а потоа скока во автомобилот и излегува од паркингот додека јас продолжувам да стојам таму, зјапајќи надолу во топлинките со Дарт Вејдер кои сè уште ги носам. Класика.

* * *

Кафето ми помага. Успевам да го пронајдам термостатот и додека да дојде време за ручек, куќата конечно почнува да се загрева. Мајка ми и Кел излегоа да ги префрлат сите сметки на нејзино име, а јас останав да ги распакувам последните кутии, ако не го сметаме она што сè уште е во џипот. Распакувам уште неколку работи и одлучувам дека е редно време за туширање. Излегувам од тушот и се замотувам во пешкир; фрлајќи ја косата напред за да ја исчешлам и исушам. По сушењето, го насочувам фенот кон замагленото огледало, избиструвајќи едно крукче за да можам да ставам малку шминка. Забележувам дека потемнетиот тен почнал да ми бледее. Овде нема да има многу сончање, па веројатно ќе треба да се навикнам на малку посветла кожа.

Ја чешлам косата и ја собирам во опавче, а потоа ставам малку сјај за усни и маскара. Руменилото целосно го прескокнувам затоа што очигледно повеќе нема да имам потреба од него. Мислам дека со помош на времето и моите кратки средби со Вил, моите образи постојано ќе бидат црвени.

Си го пребарувам плакарот, наоѓам една блуза со долги ракави и ја облекувам во комбинација со едни 1 May the force be with you – фраза од популарниот филм „Војна на ѕвездите“

фармерки и чорапите кои не можев да си ги најдам утрово. Единствените чевли соодветни за времето што успевам да ги најдам се пар тенки црни чизми. Ги облекувам и ги закопчувам врз ногавиците.

Мајка ми и Кел веќе се вратиле и повторно заминале додека јас се туширав. Таа ми оставила порака за да ме информира дека заедно со Кел и нејзината пријателка Бренда отишле во градот да го вратат комбето за селење. На шанкот, до клучевите од автомобилот, има три банкноти од по дваесет долари и една листа за пазарење. Ги земам и тргнувам накај ципот, овој пат успевајќи успешно да стигнам до него.

Додека ставам во брзина, јас сфаќам дека немам апсолутно никаква претстава каде одам. Не знам ништо за овој град, не знам ни каде треба да свртам десно или лево за да излезам од мојата улица. Помалиот брат на Вил си игра во нивниот двор, па застанувам паралелно до тротоарот и го отворам совозачкиот прозорец.

„Еј, дојди малку!“ се развикувам.

Тој ме погледнува и се колеба. Можеби мисли дека повторно ќе почнам да глумам зомби. Тргува накај автомобилот, но застанува на два метри од прозорецот.

„Како да стигнам до најблискиот супермаркет?“ го прашувам.

Тој превртува со очите. „Сериозна си? Јас имам девет години.“

Добро. Значи сличностите со брат му се само надворешни.

„Па, фала ти за ништо“, велеам. „Патем, како се викаш?“

Тој пакосно ми се насмевнува и се дере, „Дарт Вејдер!“ Продолжува да се смее додека се стрчува во спротивниот правец.

Дарт Вејдер? Ја сфаќам поентата на неговиот одговор. Тој ме забавува за топлинките што ги носев утрово. Ништо страшно. Страшното е тоа што Вил мора да му зборува за мене. Не можам да се воздржам, па се обидувам да го замислам разговорот меѓу нив, да замислам што би

можел да мисли Вил за мене. Ако воопшто мисли на мене. Не знам зошто, но јас денес мислев на него повеќе од нормалното. Упорно се прашувам колку години има, на кој отсек е, дали е слободен.

За среќа, јас не оставив момче во Тексас. Немам дури ни излезено со никој скоро цела година. Во Тексас, покрај училиштето, мојата работа со половина работно време и помагањето на Кел со неговите спортови, јас немав многу време за момчиња. Сега сфаќам дека преселувањето овде од мене ќе бара големо прилагодување; до пред некој ден бев личност која немаше апсолутно ниту една слободна минута, а сега сум личност која нема апсолутно што да прави.

Посегнувам во фиоката под шал таблата и го вадам системот за навигација.

„Тоа не ти е баш најдобра идеја“, вели Вил.

Ја кревам главата и гледам дека тој доаѓа накај автомобилот. Давам сè од себе за да ја потиснам насмевката која без моја волја или контрола се обидува да ми завладее со лицето. „Што не е добра идеја?“ прашувам додека го закачувам системот за навигација и го вклучувам.

Тој ги прекрстува рацете преку градите додека се наведува кон прозорецот. „Во моментов многу се гради. Тоа чудо само ќе те изгуби.“

Штотуку ја отворам устата за да одговорам кога Бренда паркира до мене со мајка ми. Таа го отвора нејзиниот прозорец, а мајка ми се навалува преку седиштето. „Немој да забораиш да купиш прашок за перење. Не ми текнува дали ти запишав на списокот. И сируп за кашлица. Мислам дека настинав“, вели таа преку прозорецот.

Кел скока од задното седиште, трча накај брат му на Вил и го кани да влезе да ја разгледа нашата куќа.

„Може?“ прашува брат му на Вил.

„Се разбира“, вели Вил додека ја отвора совозачката врата од мојата кола. „Јас брзо ќе се вратам, Колдер. Ќе одам со Лејкен до продавница.“

Да? Збунето погледнувам во него додека го закопчувам безбедносниот појас.

„Не сум многу добар во давање насоки. Имаш нешто против да дојдам со тебе?“

„Претпоставувам дека не“, велем со насмевка.

Погледнувам накај Бренда и мајка ми, но тие веќе паркираат пред нашата куќа. Тргнувам и слушам додека Вил ме упатува каде да вратам.

„Па, брат ти се вика Колдер?“ прашувам во слаб обид да започнам некој празен муабет.

„Да. После мене, моите со години се обидувале да направат уште едно бебе. Мајка ми најпосле останала трудна со Колдер кога имињата како Вил повеќе не биле модерни.“

„Мене твоето име ми се допаѓа“, велем. Зажалувам за кажаното веднаш штом зборовите ми излегуваат од уста. Ова звучеше како смешен обид за флертување.

Тој се смее. Ми се допаѓа неговата насмевка. Ме вади од такт тоа што ми се допаѓа неговата насмевка. Целата се згрчувам кога неговата рака ми ја трга косата од рамото и ми го допира вратот. Неговите прсти се пикаат под јаката на мојата блуза и полека ми ја повлекува надолу по рамото. „Наскоро ќе ти треба нов завој.“ Повторно ми ја повлекува блузата нагоре. Неговите прсти оставаат топла трага на мојот врат.

„Потсети ме да купам во маркетот“, велем, обидувајќи се да докажам дека неговите постапки и неговото присуство немаат никаков ефект врз мене.

„Па, Лејкен.“ Прави пауза и погледнува во кутиите што сè уште стојат натрупани на задното седиште. „Кажи ми нешто за себе.“

„Хм, не. Тоа е страшно клише“, велем.

„Добро“, тој се смее. „Самиот ќе те запознаам и сфатам.“ Се навалува напред и го вади музичкиот диск од плеерот. Неговите движења се толку глатки, како да ги вежбал со години. Му завидувам за ова. Јас никогаш не сум била којзнае колку грациозна.

„Знаеш, можеш да дознаеш многу за човек од неговот вкус за музика.“ Го зема дискот и го чита натписот.

„Срањата на Лејкен?“ вели и се смее на глас. „Овде ‘срањата’ има описна улога или присвојна?“

„Не сакам Кел да ми ги чепка срањата, добро?“ Го грабнувам дискот од неговите раце и го враќам во плее-рот.

Се засрамувам кога необичната музика одеднаш одекнува од звучниците. Да, јас сум од Тексас, но не сакам тој да помисли дека ова е кантри музика. Ако има една работа што не ми недостига од Тексас, тоа е кантри музиката. Посегнувам да го намалам тонот кога тој приговорно ми ја грабнува раката.

„Остави го, ја знам песнава“, вели, а неговата рака продолжува да стои врз мојата.

Нема шанси да ја знае песнава. Сфаќам дека блефира; негов слаб обид за флертување.

„Ох, да?“ велеам. Се фиксирам на неговиот блеф. „Како се вика?“

„Од The Avett Brothers е“, вели тој. „Јас ја викам Габриела, но мислам дека е крајот на една од нивните песни ‘убава девојка’. Го обожавам крајот на песнава каде што почнуваат електричните гитари.“

Неговиот одговор ме сепнува. Тој навистина ја знае песнава. „Ти се допаѓаат The Avett Brothers?“

„Ги обожавам. Лани свиреа во Детроит. Најдобар концерт на кој некогаш сум отишол“, вели.

Моето тело го протресува адреналинска струја кога погледнувам надолу во неговата рака, раката која сè уште стои врз мојата, а мојата пак сè уште стои врз копчето за тон. Сè ова ми се допаѓа, но си се лутам самата на себе што ми се допаѓа. И порано имало момчиња кои знаеле да ми предизвикаат пеперутки во стомакот, но обично имам поголема контрола врз мојата чувствителност.

Тој забележува дека гледам во нашите раце и ме пушта, протривајќи си ја дланката од ногавицата. Гестот ми изгледа некако полно со трема, па љубопитна сум да дознаам дали и тој се чувствува малку немирно и непријатно како и јас.

Обично слушам музика која не е толку комерцијална. Ретко налетувам на луѓе кои имаат слушнато за бендовите што ми се допаѓаат. Како и да е, The Avett Brothers ми е најомилениот бенд на сите времиња.

Јас и татко ми обично останувавме будни до доцна навечер и заедно пеевме некои од нивните песни додека тој се обидуваше да ги фати акордите на својата гитара. Еднаш ми објасни како тој го доживува бендот. Ми рече, „Лејк, се гледа дека еден бенд има вистински талент кога нивните *несовршености* дефинираат *совршеност*.“

Кога вистински почнав да ги слушам, најпосле сфатив што сакаше да каже со тоа.

По смртта на татко ми, мајка ми ми даде еден поранет подарок кој тој планирал да ми го даде за мојот осумнаесетти роденден - два билета за концерт на The Avett Brothers. Плачев кога ми ги даде, обидувајќи се барем да погодам колку не можел да дочека да ми го даде подарокот самиот. Знаев дека тој би сакал да ги искористам, но не можев, концертот беше само неколку недели по неговата смрт и знаев дека нема да можам да уживам. Не како што ќе уживав ако тој беше со мене.

„И јас ги обожавам“, велем несигурно.

„Си ги слушала некогаш во живо?“ ме прашува Вил.

Ни самата не сум сигурна зошто, но како што продолжуваме да зборуваме, јас му ја раскажувам целата приказна за татко ми. Тој концентрирано ме слуша, прекинувајќи ме само за да ми каже каде и кога да свртам. Му кажувам за нашата заедничка страст за музика. Му кажувам дека татко ми умре од срцев удар, ненадејно и екстремно неочекувано. Му кажувам за мојот осумнаесетти роденден и за концертот на кој никогаш не успеавме да отидеме. Не знам зошто продолжувам да зборувам, но не можам да престанам. Јас никогаш не споделувам информации така лесно, особено не со луѓе кои едвај ги познавам. Особено не со *момци* кои едвај ги познавам. Сè уште зборувам кога одеднаш сфаќам дека веќе некое време стоиме на паркингот пред еден супермаркет.

„Ау“, велам кога погледнувам на саат. „Ова е најкраток пат до продавницава? Се возиме дваесет минути.“

Тој ми намигнува додека ја отвора вратата. „Не, да бидам искрен, не е.“

Ова дефинитивно е флертување и јас дефинитивно имам пеперутки во стомакот.

Снегот почнува да се меша со град додека одиме по паркингот. „Трчај“, вели тој. Ја зема мојата рака во својата и брзо ме повлекува кон влезот.

Двајцата сме задишани и се смееме додека влегуваме во маркетот, тресејќи го снегот од нашите алишта. Јас ја соблекувам јакната и почнувам да ја тресам кога неговата рака ми го допира лицето, одлепувајќи еден влажен, залепен прамен коса од мојот образ. Неговата рака е ладна, но во секундата кога неговите прсти ја допираат мојата кожа, јас заборавам на ниските температури, бидејќи лицето почнува да ми гори. Неговата насмевка полека ја снемува додека двајцата зјапаме еден во друг. Јас сè уште се обидувам да се навикнам на моите реакции во негова близина. Дури и најмалиот допир или гест има страшен ефект на моите сетила.

Се накашлувам за да си го прочистам грлото и го одвојувам погледот од него додека ја повлекувам првата слободна количка и му го подавам списокот за пазарење.

„Овде секогаш паѓа снег во септември?“ прашувам, обидувајќи се да оставам впечаток дека неговиот допир воопшто не ме збунил.

Тој ја спушта својата јакна во количката. „Не, ни овој нема да трае повеќе од неколку дена, можеби недела. Обично не почнува да паѓа снег до крајот на октомври“, вели. „Имавте среќа.“

„Среќа?“

„Аха. Времево е реткост за во септември. Стигнавте баш навреме.“

„Хм. Јас пак мислев дека на сите овде им е смачено од снег. Зарем не ви паѓа снег скоро цела година?“

Наместо да ми одговори на прашањето, тој се насмевнува и вели, „Ми се допаѓа твојот јужњачки акцент.“

Не ми се верува дека се претворам во девојка која се топи на машко. Страшно го презирам тоа; почнувам детално да ги набљудувам неговите црти, се обидувам да му најдам мана. Не можам. Сега-засега, сè кај него е совршено.

Ги земаме речиси сите работи од списокот и се упатуваме кон касата.

Кога излегуваме од маркетот, Вил ми кажува да свртам во спротивен правец од улицата по која дојдовме. Поминуваме два блока кога ми дава знак да свртам лево кон нашата улица. Одењето накај продавницата кое траеше дваесет минути сега е скратено на помалку од две минути.

„Фино“, велам со насмевка додека паркирам пред нашата куќа. Сфаќам што направи и сега флертувањето од негова страна е страшно очигледно.

Паркирам, ги вадам клучевите и си ја земам чантата. Вил веќе е надвор и стои зад багажникот, па ја повлекувам рачката за да му го отворам. Излегувам и тргнувам накај него, очекувајќи да го видам со раце полни со кеси, но тој само стои таму, го држи багажникот отворен и ме гледа.

Целејќи кон најизразениот јужначки акцент, јас си ја ставам раката на градите и велам, „Никогаш немаше да успеам да ја најдам продавницата без Ваша помош. Ви благодарам многу за добродушноста, љубезен господине.“

Делумно очекувам да се насмее, но тој продолжува да стои и да зјапа во мене.

„Што е?“ прашувам со трема.

Тој прави еден чекор накај мене и нежно ми ја опфаќа брадата со слободната рака. Јас сум страшно шокирана од мојата реакција; од фактот што го дозволувам ова. Вил неколку секунди го набљудува моето лице, а мене срцето ми чука во градите како чекан. Мислам дека се подготвува да ме бакне.

Се обидувам да си го смирам дишењето додека гледам во него. Тој ми се доближува уште повеќе, ја трга раката од мојата брада, ја става на задниот дел од мојот

врат и благо ми ја навалува главата накај него. Неговите усни нежно се допираат до моето чело и неколку секунди остануваат таму пред да ја тргне раката и да се повлече наназад.

„Немаш поим колку си слатка“, вели кога почнува да ги вади кесите од багажникот. Тргнува накај куќата и ги спушта пред вратата.

Јас сум смрзната, стојам вкопана во место и се обидувам да ги сварам последните петнаесет секунди од мојот живот. Од каде излезе ова? Зошто стоев, дозволувајќи му да го направи тоа? Тогаш сфаќам, речиси патетично, дека и покрај моите приговори, јас штотуку го доживеав најстрасниот бакнеж во животот и тоа беше проклет бакнеж во чело!

* * *

Кога Вил посегнува по последните кеси во багажникот, Кел и Колдер истрчуваат од куќата, а по нив излегува и мајка ми.

Момчињата ја претрчуваат улицата за да одат да ја видат собата на Колдер. Вил културно ја подава раката накај мајка ми кога таа ни приоѓа. „Ви е мора да сте мајката на Лејкен и Кел. Јас сум Вил Купер. Живееме преку улица.“

„Џулија Кохен“, вели таа. „Ти си постариот брат на Колдер?“

„Да, госпоѓо“, одговара тој. „Постар за дванаесет години.“

„Значи ти имаш... дваесет и една?“ Таа се врти накај мене и ми намигнува.

Ох, не, се обидува да ме засрами. Јас сега стојам зад Вил, па ја искористувам приликата за да вратам со еден од нејзините озлогласени погледи. Таа само се насмевнува.

„Па, мило ми е што Кел и Лејк успеаја да најдат пријатели толку брзо“, вели таа.

„И мене“, одговара Вил.

Мајка ми се врти и тргнува да се врати во куќата, но

намерно ме буцка со рамото кога поминува покрај мене. Не кажува ни збор, но знам што мисли: го имам нејзино-то одобрување.

Вил го затвора багажникот. „Лејк, а? Ми се допаѓа. Па, Лејк...“ Се потпира на џипот и ги прекрстува рацете преку градите. „Јас и Колдер во петок ќе одиме во Детроит. Имаме некои семејни обврски. Би требало да се вратиме во недела приквечер“, вели, одмавнувајќи со раката. „Се прашував дали имаш некој план за утре вечер, пред да одам?“

Ова е првпат некој да ме нарече „Лејк“, освен мајка ми и татко ми. Ми се допаѓа. Сега и јас се потпирам на џипот со рамото и погледнувам во него. Се обидувам да делувам смирено, но однатре врескам од возбуда.

„Навистина ќе ме натераш да признаам дека немам апсолутно никаков живот овде?“ велеам.

„Одлично! Тогаш договорено. Ќе те земам во седум и пол.“

Веднаш се врти и тргнува кон својата куќа, а јас сфаќам дека ние имаме договорен состанок, иако, реално, тој не ме покани и јас, реално, не *прифатив*.